

Գուռը

Իրիկուան մէջ, գիւղին քով,
Կը մըրմընջէ գուռն ուռիին տակ շըքէդ:
Զայն կը լեցնէ աղբիւրն երգովը բիւրեղ,
Աստղը՝ բիւրեղ արցունքով:

Խորհուրդին մէջ ըստուերին
Կընունքի ջինջ աւազան մէ կարծես ան՝
Ուր քաղցրօրէն կը մըկըրտուի լուսընկան՝
Տըղու մը պէս նորածին:

Յոգնաբեկ խումբն եզներուն
Հոն կը դիմէ արահետէն ճախճախուտ՝
Ուրկէ կհոսի, ճապաղելով, ջուրն անփոյթ՝
Մարգերուն տակ՝ պըսպըղուն:

Կողեր կողի դէմ ահա՛,
Եւ գաւակներ գաւակներու կընդհարին.
Յանկարծ մոլուցք մեղջիւրներու ահագին
Կը տատանի գուռին վրայ:

Միահաղոյն կերկարեն
Վիզերն իրենց, եւ ռունգերնին յարդամած
Յըստակ ջուրին աղամանդին մէջ մըխած՝
Յաւերժօրէ՛ն կը խըմեն:

Կըմպեն ալիքն անապակ,
Լոյս ծիրումը պարեխներուն սառնակերտ.
Ու չէ՛ն խըրտչիր լուսընկայէն՝ որ մերթ մերթ
Կըլողայ իրենց բերնին տակ:

Կը վերցընեն երբեմն, յա՛գ,
Հըզօր գլուխնին, ու կը նային սարերո՛ւն...
Կը սորսորայ իրենց դունչէն՝ քարերուն՝
Ջուրը, երակ առ երակ:

Անդէրդն, հոն, մահակին
վըրայ կըռթնած՝ կը սուլէ երգն հեշտօրօր,
Մինչեւ վէտ վէտ ցամքի հեղուկը բոլոր,

Մընայ մամուն՝ յատակին:

Կերթան յետոյ, օրօրուն,
ումին խաղաղ գաւիթին մէջ պատկելու.
Կը կարկաջէ գիւղամէջէն, զերթ առու,
Զանգակն իրենց վիզերուն:

Ու երբ դարձեալ գան առտուն
Պիտի գըտնեն հըսկումին տակ ուռիին
ուռը նորէ՛ն լեցուած երգովն աղբիւրին,
Եւ արցունքովն՝ աստղերուն:

Դանիել Վարուժան